Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 941 van 11 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DIONSO DIYABANZA**
Alcyonstraat 95
1082 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DIONSO DIYABANZA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing luidt het feitenrelaas als volgt:

"U verklaart over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op […] december 1960 te Maquela Do Zombo waar u opgroeide. U behoort tot de Bakongo etnie en hangt het neo-apostolicaanse geloof aan. Op uw zestiende huwde u met uw huidige echtgenote in uw dorp van herkomst. Op uw achttiende trok u naar Luanda om studies aan te vatten bij de Angolese marine. Na deze studies werkte u meer dan twintig jaar in de haven van Luanda waarbij u meermaals naar het buitenland trok. Daarnaast runde u ook een handel in import van onder meer wagens en camionettes samen met uw vrouw. In 2012 kwam u een eerste maal naar België om er een ***eerste verzoek om internationale bescherming*** *in te dienen op 27 april 2012. Het CGVS nam op 10 december 2012 echter volgende beslissing: beëindiging van de behandeling van het verzoek, U was immers niet komen opdagen op het persoonlijke onderhoud aangezien u eerder vrijwillig was teruggekeerd naar Angola. U trok opnieuw naar Luanda waar u samenwoonde met uw echtgenote, uw drie kinderen, en de nicht van uw echtgenote, die op haar tiende. bij jullie was komen inwonen. Uw*

echtgenote runde een restaurant en werd nadien lid van de 'Luz Do Mondo' kerk. Vanaf 2017 stelde u een deel van uw woning open voor deze kerk. De leden van de kerk gebruikten dit als gebedsruimte. In het voorjaar van 2024 voerden de Angolese autoriteiten echter een aanval op jullie woning uit. Ze beschuldigden jullie ervan een oppositiepartij te willen oprichten. U kon samen met uw echtgenote en uw nicht naar een ander lid van de kerk vluchten — T.J.. Deze persoon bood u gedurende tien dagen onderdak en regelde uw vlucht naar het buitenland. Begin mei 2024 bracht men jullie naar de luchthaven van Luanda. Jullie vlogen naar Brussel met twee personen die ook jullie documenten hadden geregeld. In Brussel toonden ze u de plaats waar u asiel kon aanvragen. U diende op 7 mei 2025 een ***tweede verzoek om internationale bescherming*** *in. Uw echtgenote (zie dossier CGVS […] op naam van L.A.) en uw nicht (zie dossier […] M.M.M.L.) dienden dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS nam op 23 september 2025 een ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming met het oog op verder onderzoek van de door u aangehaalde asielmotieven. U legt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming enkele medische documenten neer, opgesteld tijdens uw verblijf in België, en die gaan over medische afspraken, medicatie die u moet innemen, en gestelde diagnose(s). Het gaat onder meer om volgende documenten:*

1. Medisch rapport van de Cliniques Saint Luc van 18 juli 2025.
2. Een verslag van het consult van 24 september 2025 op de afdeling oogheelkunde (Universitaire Ziekenhuizen Saint-Luc);
3. Een verslag van consult van 28 november 2025 op de afdeling nefrologie van de Universitaire Ziekenhuizen Saint-Luc;
4, Een medisch attest van 24 november 2025, ingevuld door dokter N.T.;
5. Attest van afspraak op 18 februari 2026 bij de afdeling Neurologie (UZ Saint-Luc UCLouvain);
6. Attest van afspraak op 12 maart 2026 bij de afdeling Neurologie (UZ Saint-Luc UCLouvain);
7. Attest van afspraak op 5 mei 2025 bij de afdeling Endocrinologie en Voeding (UZ Saint-Luc UCLouvain)."

De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen concludeert dat hij op basis van de elementen uit verzoekers dossier tot de vaststelling komt dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat verzoeker verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van volgende bepalingen:
" *- artikel 1, A, 2, van het International verdrag betrefende de status van vluctelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951;*
- artikel 3 ERVM;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en
- het zorgvuldigheidsbeginsel (meerbepaald de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)".

Verzoeker geeft een toelichting van het wettelijk kader.

Verder onderbouwt hij het middel als volgt:
"*III.A. Wat betreft de door de verweerder aangevoerde bezwaren, gezien in het licht van de zorgwekkende gezondheidstoestand van de verzoeker*

Verweerder is van mening dat diverse tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden in de verklaringen van verzoeker zijn geloofwaardigheid ernstig aantasten. Een dergelijke beoordeling kan echter niet worden gevolgd, aangezien daarbij kennelijk geen rekening wordt gehouden met een doorslaggevend element in het dossier, namelijk de gezondheidstoestand van verzoeker en de ernstige geheugenstoornissen waaraan hij lijdt.
Uit de medische stukken in het dossier, en met name uit het medisch attest van 18 februari 2026, opgesteld door dr. E.D.W., neuroloog in de Cliniques Saint Luc (bijgevoegd bij dit verzoekschrift, stuk nr. 2), blijkt immers dat verzoeker lijdt aan anterograde geheugenstoornissen, gepaard gaande met een verlies van zelfredzaamheid.
Deze neurologische aandoening wordt gekenmerkt door een onvermogen om nieuwe herinneringen te vormen of te behouden als gevolg van een traumatische gebeurtenis, een neurologische aandoening of een pathologie die met name de hippocampus aantast. Mensen met deze aandoening hebben met name moeite met het onthouden van nieuwe informatie, zijn in de war over tijd en plaats, vergeten vaak recente gebeurtenissen en kunnen nieuwe informatie niet onthouden of herkennen.

In deze omstandigheden moeten de kritiek van de verweerder op de tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden in de verklaringen van de verzoeker noodzakelijkerwijs in het licht van deze aandoening worden geplaatst.
In de eerste plaats kunnen de tegenstrijdigheden die zijn geconstateerd tussen de verschillende verzoeken om internationale bescherming die door de verzoeker zijn ingediend, met name wat betreft de redenen die zijn vertrek uit Angola in 2012 rechtvaardigden of wat betreft de gebeurtenissen die in zijn eerste verzoek werden genoemd, niet los van deze geheugenstoornissen worden beoordeeld. Iemand die lijdt aan anterograde amnesie heeft juist grote moeite om gebeurtenissen te onthouden en ze op een samenhangende manier in chronologische volgorde weer te geven, wat kan leiden tot fragmentarische, onvolledige of in de loop van de tijd variërende verhalen.
In deze context mogen inconsistenties of variaties in de verklaringen van de verzoeker niet worden geïnterpreteerd als een teken van een gebrek aan geloofwaardigheid, maar vormen zij juist een typische uiting van de neurologische aandoening waaraan hij lijdt.
Ten tweede moeten de verwijten van de verweerder met betrekking tot het onvermogen van de verzoeker om nauwkeurige informatie te verstrekken over de religie van zijn echtgenote eveneens worden onderzocht in het licht van deze medische situatie. Verzoeker heeft uitgelegd dat hij zelf deze kerk niet bezocht en dat zijn echtgenote er lid van was. Aangezien hij grote moeite heeft om nieuwe informatie te onthouden, is het geenszins verrassend dat hij niet in staat is om de leerstellige of organisatorische kenmerken van deze religieuze gemeenschap nauwkeurig weer te geven.
Er zij overigens aan herinnerd dat de geloofwaardigheid van een verhaal niet kan worden beoordeeld door van een verzoeker te eisen dat hij blijk geeft van een grondige kennis van een godsdienst die hij zelf niet beoefende.
Ten derde moeten de onnauwkeurigheden die de verzoeker worden verweten met betrekking tot bepaalde feitelijke details, zoals de exacte datum van de aanslag, de identiteit van de aanwezigen of hun verdere lot, eveneens worden geïnterpreteerd in het licht van zijn gezondheidstoestand. Antérograde geheugenstoornissen beïnvloeden met name het vermogen om details van recente of traumatische gebeurtenissen te onthouden en weer te geven, wat precies de moeilijkheden verklaart die de verzoeker ondervond tijdens zijn persoonlijke gesprek.
In dit verband moet worden benadrukt dat de symptomen van deze aandoening onder meer bestaan uit het herhalen van dezelfde vragen, het vaak vergeten van nieuw verworven informatie en tijdsdesoriëntatie, allemaal elementen die de kwaliteit en de nauwkeurigheid van de verklaringen tijdens een gesprek kunnen beïnvloeden.
Onder deze omstandigheden is het gerechtvaardigd om vraagtekens te plaatsen bij de bewijskracht van een persoonlijk gesprek dat is gevoerd zonder dat op adequate wijze rekening is gehouden met deze cognitieve beperkingen. De beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoeker die lijdt aan ernstige neurologische stoornissen kan immers niet worden uitgevoerd volgens dezelfde criteria als voor een persoon die geen verminderde geheugenfunctie vertoont.
Ten vierde moet eraan worden herinnerd dat de autoriteiten die belast zijn met de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, verplicht zijn een bijzonder voorzichtige benadering te hanteren wanneer de verzoeker medische of psychologische kwetsbaarheden vertoont, met name wanneer deze zijn vermogen om de feiten nauwkeurig en coherent te beschrijven kunnen beïnvloeden. In deze zaak lijkt de analyse van de verwerende partij echter te zijn uitgevoerd alsof de verzoeker over een normaal geheugen beschikte, zonder dat de impact van zijn aandoening op de samenhang van zijn verklaringen daadwerkelijk in aanmerking werd genomen.
Ten vijfde moet er ook aan worden herinnerd dat de vaste rechtspraak op het gebied van internationale bescherming een alomvattende beoordeling van de verklaringen van de verzoeker vereist, waarbij met name rekening wordt gehouden met zijn gezondheidstoestand, zijn opleidingsniveau, zijn persoonlijke achtergrond en de omstandigheden waarin de aangevoerde feiten zich hebben voorgedaan.
In deze zaak hebben de door de verweerder gesignaleerde inconsistenties voornamelijk betrekking op bijkomstige of chronologische elementen, terwijl het centrale verhaal van de verzoeker – namelijk de problemen die hij ondervond in verband met de religieuze praktijk van zijn echtgenote en de organisatie van religieuze bijeenkomsten in zijn woning – over het algemeen consistent blijft.
De in zijn verklaringen geconstateerde afwijkingen en onnauwkeurigheden kunnen dan ook redelijkerwijs niet worden geïnterpreteerd als bewijs van een gebrek aan geloofwaardigheid, maar moeten worden gezien als het directe gevolg van de ernstige neurologische aandoeningen waaraan hij lijdt.
Onder deze omstandigheden is de beoordeling van de verweerder, die een groot deel van zijn analyse baseert op inconsistenties in de verklaringen zonder rekening te houden met de medische kwetsbaarheid van de verzoeker, het resultaat van een onvolledige en ongepaste beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal, en kan derhalve niet worden gevolgd.

III.B. Wat betreft de door de verweerder aangevoerde grief inzake het ontbreken van reisdocumenten van de eiser

Verweerder verwijt verzoeker dat hij zijn Angolese paspoort of enig ander identiteits- of reisdocument niet heeft overgelegd, en concludeert daaruit dat hij informatie over zijn reizen zou willen verbergen, met name wat betreft een mogelijk langdurig verblijf in Europa.
Een dergelijke conclusie lijkt echter speculatief en houdt geen rekening met de uitleg die de verzoeker heeft gegeven over de concrete omstandigheden van zijn vertrek uit Angola en zijn reis naar België.
Ten eerste heeft de verzoeker duidelijk uitgelegd dat hij Angola in mei 2025 samen met zijn partner en hun kind heeft verlaten dankzij de tussenkomst van een smokkelaar. In dit soort situaties is het gebruikelijk dat de personen die de reis organiseren alle voor de reis benodigde documenten voor hun rekening nemen en deze in hun bezit houden om te voorkomen dat de migranten de aandacht trekken of de organisatie van de reis in gevaar brengen.
Het is dan ook geenszins ongebruikelijk dat de betrokkenen geen toegang hebben tot de documenten die voor hun vervoer zijn gebruikt, of zelfs niet weten wat de exacte aard ervan is of welke identiteit erop staat vermeld. Het feit dat de verzoeker niet in staat is om de voor de reis gebruikte documenten te specificeren, kan dus niet worden geïnterpreteerd als een aanwijzing voor verzwijging, maar vormt een situatie die vaak wordt waargenomen in migratietrajecten waarbij netwerken van mensensmokkelaars betrokken zijn.
Ten tweede heeft de verzoeker uitgelegd dat hij de voor de reis gebruikte documenten niet had gezien en dat hij zich had beperkt tot het opvolgen van de instructies van de smokkelaar. In dergelijke omstandigheden is het volkomen aannemelijk dat hij niet in staat is om het land van herkomst van het gebruikte document, de daarop vermelde naam of de precieze wijze waarop de controles werden doorstaan, aan te geven.
In dit verband moet worden opgemerkt dat personen die door smokkelnetwerken worden vervoerd, vaak in een situatie van totale afhankelijkheid worden gehouden, waarin zij over zeer weinig informatie beschikken over de concrete organisatie van de reis.
Ten derde lijkt de verwerende partij het feit dat de verzoeker in het verleden al eens met zijn eigen paspoort heeft gereisd, als doorslaggevend te beschouwen. Een dergelijke omstandigheid impliceert echter geenszins dat hij in staat was dit document te behouden of te gebruiken tijdens zijn laatste reis. Verzoekers om internationale bescherming verlaten hun land vaak onder overhaaste omstandigheden, waarbij zij hun identiteitsdocumenten achterlaten of gedwongen worden deze aan de mensensmokkelaars af te geven.
Ten vierde berusten de conclusies van de verweerster inzake een vermeende verzwijging van het paspoort op louter veronderstellingen, bij gebrek aan enig concreet bewijs dat de verzoeker daadwerkelijk in het bezit zou zijn van een dergelijk document.
Op het gebied van internationale bescherming is het echter algemeen aanvaard dat het niet kunnen overleggen van een identiteits- of reisdocument op zich niet voldoende is om de geloofwaardigheid van een verzoeker in twijfel te trekken, mits deze een plausibele en samenhangende verklaring geeft voor de redenen van dit ontbreken.
Ten vijfde moet deze kwestie ook worden geplaatst in de specifieke context van de persoonlijke situatie van de verzoeker. Zoals eerder uiteengezet, lijdt hij aan ernstige anterograde geheugenstoornissen, die zijn vermogen om recente informatie op te slaan en weer te geven beïnvloeden. Deze stoornissen kunnen met name de moeilijkheden verklaren die hij ondervindt bij het verstrekken van nauwkeurige details over bepaalde etappes van zijn migratietraject.
Onder deze omstandigheden lijkt het buitensporig om ongunstige conclusies te trekken uit het ontbreken van gedetailleerde informatie over de documenten die tijdens de reis zijn gebruikt.
Ten slotte kan uit het feit dat de vingerafdrukken van de verzoeker in 2019 in Frankrijk zijn genomen, evenmin worden afgeleid dat hij opzettelijk informatie over zijn migratietraject zou verzwijgen. Zoals eerder uiteengezet, moeten de verklaringen van de verzoeker worden beoordeeld in het licht van zijn cognitieve beperkingen en zijn geheugenproblemen, die van invloed kunnen zijn op zijn vermogen om de chronologie van zijn reizen nauwkeurig weer te geven.
Het ontbreken van een paspoort en de onduidelijkheden met betrekking tot de reisdocumenten kunnen dan ook niet worden geïnterpreteerd als bewijs van een opzet tot verzwijging. Ze vormen daarentegen het logische gevolg van de omstandigheden waarin de verzoeker zijn land heeft verlaten met de hulp van een smokkelaar, in combinatie met de cognitieve moeilijkheden waaraan hij lijdt.
Onder deze omstandigheden kan de door de verweerder aangevoerde grief niet worden aanvaard om de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoeker in twijfel te trekken.
In gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontslaat de uiting van deze twijfel haar er niet van om uiteindelijk het bestaan van een vrees voor vervolging in twijfel te trekken, die ondanks deze twijfel voldoende kon worden aangetoond door de elementen van de zaak die bovendien als zeker worden beschouwd. In dit geval is de verzoeker van mening dat deze twijfel haar ten goede zou moeten komen.
Uit het bovenstaande volgt dat de beslissing van de verweerder moet worden vernietigd en aan de verzoeker moet de vluchtelingenstatus worden verleend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 1A (2) van het voornoemde Verdrag van Genève.

IV. Bewijs dat er ernstige aanwijzingen zijn voor een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de wet

[…]

De verzoeker vreest dat hij bij terugkeer naar Angola aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zal worden onderworpen.
Verzoeker baseert zich op het feit dat de autoriteiten van zijn land van herkomst hem geen daadwerkelijke bescherming zullen bieden. Het risico voor verzoeker is dat hij opnieuw te maken krijgt met de Angolese politie (DNIC) en wordt gearresteerd.
Er zij aan herinnerd dat de Angolese autoriteiten zijn familie verwijten dat zij clandestiene missen van de kerk Luz Do Mundo in de binnenplaats van zijn huis hebben georganiseerd. Verzoeker en zijn familie worden beschuldigd van politieke opruiing.
Voor het overige zijn de uitsluitingsclausules bedoeld in artikel 55/4 niet van toepassing op de aanvrager.
Uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder moet worden herzien en dat het derhalve passend is om aan verzoekster subsidiaire beschermingstatus toe te kennen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het stuk "*2. Medisch attest opgesteld door dr. E.D.W. (Neurologie - Cliniques Universitaires Saint Luc), gedateerd 18 februari 2026*.".

2.3. Verweerder legt op 31 maart 2026 een nota *"Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure nee*r".

Beoordeling

1.
2.
3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als de juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante, nauwkeurige en actuele informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 22 en 23 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026) opgeheven.

De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de

vluchtelingenstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl.St*. Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, p. 33).

Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoeker voldoet aan de in Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming. De Raad wijst erop dat de artikelen 9 en 10 van Verordening (EU) 2024/1347, gelezen in samenhang met artikel 3, 5) de voor de voorliggende zaak relevante materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend hernemen. Artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347 hernemen de materiële voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen.

De Raad stelt vast dat de opheffing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ingevolge de inwerkingtreding van Verordening (EU) 2024/1347 niet tot gevolg heeft dat de criteria die voor de beoordeling van de voorliggende zaak relevant zijn, inhoudelijk zijn gewijzigd.

De verwijzing naar wetsbepalingen en rechtspraak in het verzoekschrift impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 3, 5) *juncto* artikel 9 en van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347.

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden wordt uiteengezet in artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 34 van Verordening (EU) 2024/1348.

Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5 van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:
“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”

4. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een medisch attest, opgesteld door dr. E.D.W. op 18 februari 2026 (stuk 2, bij verzoekschrift), en betoogt in essentie dat de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn tegenstrijdige, gebrekkige en onwetende verklaringen inzake zijn relaas en reisweg te wijten zijn aan geheugenstoornissen.

Vooreerst merkt de Raad op dat blijkens de bestreden beslissing bijzondere procedurele noden werden vastgesteld en aan verzoeker steunmaatregelen werden verleend in het kader van onderhavige procedure.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:
“*Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS maakt u kenbaar dat u aan verschillende medische aandoeningen lijdt waaronder een verhoogde bloeddruk en diabetes. U legt hier meerdere medische attesten van voor (toegevoegd aan de groene map in het administratieve dossier) – onder meer van verschillende onderzoeken, doorverwijzingen en diagnose (van onder meer diabetes). Ook legt u een lijst van medicatie voor die u dagelijks dient in te nemen. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het*

CGVS aan dat het momenteel beter gaat met uw gezondheid, maar dat het soms ook minder goed gaat, en dat u nog steeds opgevolgd wordt door het ziekenhuis, maar dat u zich in staat voelt om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (zie persoonlijk onderhoud CGVS, verder NPO, dd. 15.01.2026, p.3). De medewerker van het CGVS vertelt u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, dat u op elk moment een pauze mag nemen, dat het interview op elk moment even onderbroken kan worden, en dat u kan aangeven wanneer u zich niet goed voelt tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p.4). Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt één langere pauze genomen en na de hervatting van het interview geeft u aan dat u zich nog steeds goed voelt (NPO, p.12). Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaart u dat u alle vragen goed begrepen heeft, alsook dat u de tolk goed begrepen heeft (NPO, p.18). U heeft op geen elk moment tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u zich niet (meer) in staat voelde om te antwoorden op de u gestelde vragen. Het persoonlijk onderhoud verliep op een vlotte en constructieve wijze, u begreep duidelijk de u gestelde vragen en kon telkens de u gestelde vragen beantwoorden. U en uw advocaat gaven aan dat u door uw ziekte(s), ondergane medische ingrepen, en de medicatie die u dient in te nemen, vergeetachtig en verward bent, en vragen desgevallend hier rekening mee te houden bij de beoordeling van uw verklaringen en uw asielrelaas in het algemeen. Het CGVS hield bij het verloop van het persoonlijk onderhoud rekening met uw persoonlijke gezondheidssituatie, paste de vragen aan indien nodig, en wees meermaals op de mogelijkheid om pauzes te nemen. Het CGVS houdt tevens rekening met uw persoonlijk profiel bij de beoordeling van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst, en is bereid de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen bij de beoordeling van uw asielrelaas, maar wijst anderzijds ook op het feit dat de door u aangehaalde vergeetachtigheid niet wordt geattesteerd aan de hand van de door u neergelegde medische attesten."

Uit de voormelde motivering, die steun vindt in het administratief dossier, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand, zowel tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud als bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Noch verzoeker, noch zijn advocaat hebben tijdens het persoonlijk onderhoud melding gemaakt van verzoekers geheugenproblemen. De Raad benadrukt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij zich in staat voelde om deel te nemen (NPO, p. 3), dat verzoeker na de pauze aangaf dat hij zich nog steeds goed voelde (NPO, p. 12) en dat verzoeker op het einde van het onderhoud stelde alle vragen, alsook de tolk, goed begrepen te hebben (NPO, p. 18). Hoewel het medisch attest inzake verzoekers geheugenproblemen dateert van 18 februari 2026, twee dagen na de weigeringsbeslissing, hebben verzoeker en zijn advocaat op 5 februari 2026 melding gemaakt van verzoekers geheugenproblemen, vergeetachtigheid en verwardheid (administratief dossier, groene map, opmerkingen advocaat) en heeft verweerder hiermee rekening gehouden.

Dat verweerder de geheugenproblemen van verzoeker heeft meegenomen bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming blijkt overigens ook uit volgende motivering in de bestreden beslissing:
"*Uw advocaat laat in een schrijven dd. 05.02.2026 aan het CGVS nogmaals weten dat u aan ernstige geheugenstoornissen lijdt, waarvoor u momenteel behandeld wordt, maar zelfs rekening houdend met de door u vermelde geheugenproblemen dient het CGVS te besluiten dat uw asielrelaas in zijn geheel niet weet te overtuigen - onder meer op basis van vaststellingen die niet gelinkt kunnen worden aan eventuele cognitieve problemen - zoals het feit dat in het dossier van uw echtgenote pertinent wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde religie, of de vaststellingen rond uw eerste verzoek om internationale bescherming, of uw verblijf in Frankrijk vanaf 2019*."

Wat betreft het medisch attest van 18 februari 2026, stelt verweerder in de verweernota van 31 maart 2026 tevens op goede gronden het volgende:
"*Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn geheugenproblemen en legt hierover een attest neer. Verweerder merkt op dat dit attest op zeer summiere wijze melding maakt van anterogade amnesie (het onvermogen om nieuwe herinneringen te vormen). In dit attest ontbreken echter essentiële gegevens over de totstandkoming van de diagnose en de aanvangsdatum van de klachten. Het attest licht evenmin toe op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich kunnen manifesteren en wat de concrete impact hiervan zou zijn op verzoekers deelname aan het persoonlijk onderhoud. Uit het bijgebrachte attest kan niet worden afgeleid dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeerde zijn asielrelaas op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen en dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker dat hij nergens verklaart zich zaken niet te herinneren; integendeel vertelt hij over zijn vluchtrelaas en beantwoordt hierover uitdiepende vragen. Verweerder herinnert er verder aan dat het asielrelaas van verzoeker in grote mate steunt op de beweerde religie en asielrelaas van de echtgenote van verzoeker en dat er in hoofde van de echtgenote besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van haar religie en problemen die hieruit voortvloeide*."

De loutere verwijzing naar het medisch attest van 18 februari 2026 en verzoekers geheugenproblemen kan bijgevolg niet volstaan ter verschoning van de veelheid aan incoherenties, vaagheden en onwetendheden in zijn verklaringen aangaande zijn asielrelaas en reisweg.

5. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan het door verzoeker naar voor geschoven asielrelaas, noch aan de vrees die hij hieruit puurt.

Na analyse van het dossier doet de Raad de volgende vaststellingen:

- Verzoeker is niet eenduidig over de redenen voor zijn eerste verzoek om internationale bescherming in 2012: verzoeker verklaarde in het kader van onderhavig verzoek bij de DVZ dat zijn echtgenote lid was van Luz Do Mundo sinds 2005 of 2006 en stelt dat hij in 2012 om dezelfde reden is vertrokken, met name door de gebedsplaats in zijn woning (verklaring volgend verzoek van 3 september 2025, vraag 17); verzoeker stelt tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van onderhavig verzoek dat hij in 2012 geen ernstige problemen had, maar nu wel omwille van de religie van zijn echtgenote (NPO, p. 8). Verzoekers verwijzing naar zijn geheugenproblemen kan, met inachtneming van de vaststellingen onder punt 4., deze uiteenlopende verklaringen over de redenen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet verschonen. Dat verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming wisselend niet en wel in verband brengt met zijn huidige asielrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen in Angola.

- Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn recente verblijf in 2019 in Frankrijk: na confrontatie met zijn vingerafdrukken ontkent verzoeker eerst, maar geeft uiteindelijk toe dat hij in 2019 in Frankrijk was, er een verzoek om internationale bescherming indiende en er twee à drie jaar verbleef, waarna hij terugkeerde naar Angola (verklaring volgend verzoek, vraag 16); tijdens het persoonlijk onderhoud ontkent verzoeker recent in Frankrijk te zijn geweest (NPO, p. 7-8). Verzoekers tegenstrijdige en met zijn vingerafdrukken strijdige verklaringen over zijn recente verblijf in Frankrijk ondermijnen zijn algemene geloofwaardigheid. Bovendien legt verzoeker geen enkel (begin van) bewijs neer ter staving van zijn terugkeer naar Angola.
Opnieuw kan een loutere verwijzing in het verzoekschrift naar verzoekers geheugenproblemen, gelet op de vaststellingen onder punt 4., geen afdoende verklaring bieden voor verzoekers manifest tegenstrijdige en ontkennende verklaringen aangaande zijn verblijf in Frankrijk.

- Verzoekers kennis aangaande het beweerde geloof van zijn echtgenote, dat aan de oorzaak ligt van de door hem aangehaalde problemen van zijn gezin in Angola, is onaannemelijk gebrekkig: verzoeker weet onder meer de naam van de religie niet (verklaring volgend verzoek, vraag 17), kan niet aangeven waarom zijn echtgenote zich plots bekeerde tot dit verboden geloof (NPO p. 14), weet niet waarom deze kerk problemen had met de autoriteiten (NPO p. 17) en kent evenmin andere leden van de kerk (NPO, p. 17). Opnieuw kan dergelijke manifeste ondermaatse kennis over de kerk van zijn partner, waaraan hij overigens een deel van zijn eigendom in bruikleen gaf om missen te organiseren, niet verschoond worden door de geheugenproblemen zoals deze blijken uit het bijgebracht medisch attest.

- Verzoekers verklaringen over de aanval op de gezinswoning en de nasleep ervan zijn vaag en summier: verzoeker weet niet wanneer deze aanval precies plaatsvond (NPO, p. 15), kan niet aangeven welke leden van de kerk aanwezig waren op het moment van de aanval (NPO, p. 16) en stelt eenvoudigweg dat ze via de achterdeur zijn ontsnapt en naar een ander kerklid zijn gevlucht (NPO p. 16). Dat verzoeker dermate onwetend is en weinig details kan geven over de beweerde aanleiding van zijn vertrek uit Angola kan niet worden aanvaard en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze aanval. Andermaal kunnen verzoekers verwijzingen naar zijn geheugenstoornissen niet worden aangenomen als nuttige verklaring voor zijn onwetendheid met betrekking tot de aanval op zijn woning die hij zelf zou hebben meegemaakt.

- Verzoeker maakt zijn vlucht en beweerde reisweg niet aannemelijk: hij legt geen reisdocumenten of een paspoort neer; hij kent geen enkel gegeven over het paspoort waarmee hij beweerdelijk gereisd heeft (NPO, p. 6); hij stelt dat hij geen problemen heeft gekend en geen documenten heeft moeten tonen op de luchthaven in Luanda (NPO, p. 6-7). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift poneert dat migranten die gebruik maken van een smokkelaar geen toegang hebben tot de reisdocumenten en niet weten welke identiteit erop staat en dat zij in een situatie van totale afhankelijkheid worden gehouden waarin zij over weinig informatie beschikken over de concrete reis. Zo brengt hij geen enkel element aan ter ondersteuning van deze beweringen en is bovendien geheel ongeloofwaardig dat hij, in de context van een intercontinentale reis, geheel onwetend was over de gegevens in zijn paspoort en dit niet in zijn bezit zou hebben gehad. Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn voorgehouden clandestiene reis ondermijnen dan ook verder zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat verzoekers vingerafdrukken in Frankrijk werden genomen en toont verzoeker met geen enkel (begin van) bewijs aan dat hij na zijn verblijf in Frankrijk daadwerkelijk is teruggekeerd naar Angola. Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn voorgehouden clandestiene

reis in 2024 (volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, NPO, p. 9) dan wel 2025 (volgens het verzoekschrift, p. 9), in combinatie met de vaststelling dat hij in 2019 in Frankrijk verbleef en de afwezigheid van enig bewijs inzake zijn terugkeer, maken het niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker zijn paspoort en de erin vervatte informatie (in- en uitreisstempels) voor de Belgische asielinstanties wenst achter te houden. Opnieuw kan de verwijzing naar zijn geheugenproblemen in het verzoekschrift niet worden aangenomen ter verschoning van de voorstaande vaststellingen.

- Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekers problemen geheel voortvloeien uit de voorgehouden geloofsovertuiging van zijn echtgenote, wiens dossier gekend is bij de Raad onder rolnummer 361 377. Inzake verzoekers echtgenote oordeelde de Raad op 11 september 2026 bij arrest nr. 352 939 onder andere dat de door haar voorgehouden geloofsovertuiging niet geloofwaardig is; het voorgehouden lidmaatschap van verzoeksters echtgenote bij Luz Do Mundo niet geloofwaardig is; haar verklaringen met betrekking tot haar reisweg, die zij samen met verzoeker zou hebben afgelegd, niet geloofwaardig zijn; haar verklaringen op verschillende momenten doorheen haar persoonlijk onderhoud strijdig waren met die van verzoeker en hun nicht L. Bijgevolg kan aan verzoekers beweerde problemen, die verband houden met het geloof van zijn vrouw en haar lidmaatschap van Luz Do Mundo, evenmin enig geloof worden gehecht.

6. Ingevolge het geheel van de voorstaande vaststellingen hecht de Raad geen enkel geloof aan het door verzoeker naar voor geschoven asielrelaas en de hiermee gepaard gaande vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Angola.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het verwijzen naar zijn geheugenproblemen ter verschoning van de veelheid aan vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en inconsistenties in zijn verklaringen, het poneren van losse beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met name de medische attesten inzake zijn diabetes en hoge bloeddruk, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van oud artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch aan de voorwaarden van artikel 4, lid 5 van Verordening (EU) 2024/1347. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, gezien de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

9. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2 de omzetting is. Verzoeker maakt aldus geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	W. MULS